[2020] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 776

ਛੋਟਾ ਅਹਿਰਵਾਰ

ਬਨਾਮ

ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ

(ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2011 ਦਾ 238)

ਫਰਵਰੀ 06,2020

[ਇੰਦਰਾ ਬੈਨਰਜੀ ਅਤੇ ਐੱਸ. ਰਵਿੰਦਰ ਭੱਟ, ਜੇ. ਜੇ.]

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860: ਧਾਰਾ 307/34-ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਤਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ - ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-3-ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ - ਜ਼ਮੀਨੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵੈਰ ਸੀ - ਉਸ ਮੰਦਭਾਗੇ ਦਿਨ, ਜਦੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ - ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਸ਼ੁਰੂ
ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਵੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦਖ਼ਲ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਖ਼ਲ ਨਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ - ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਸੱਜੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ - ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਨਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ - ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀ. ਡਬਲਯੂ-3 ਨੂੰ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ। – ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਐੱਸ. ਐੱਸ. ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। 307/34 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ-ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ – ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਕਿਹਾ ਗਿਆਃ ਧਾਰਾ 34 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਅੰਤਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੰਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਆਚਰਣ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਚਕਾਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਤੋਂ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ - ਸਥਾਪਿਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਮੌਕਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੰਕੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਸਨ।

ਧਿਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਵਾਦ-ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਂਝਾ, ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਇਰਾਦਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ-ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਕਿ ਪਿਸਤੌਲ ਦੀ ਫਾਇਰਿੰਗ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ' ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ-ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਏ-ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860: ਸੈਕਸ਼ਨ 34-ਆਮ ਇਰਾਦਾ-ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸੈਟਲਡ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ- ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੈਕਸ਼ਨ. 34 ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਤੱਤ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ-ਭਾਵੇਂ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆਃ 1. ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਸੀ। ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਧਾਰਾ 161, Cr.PC ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੜਕਾਹਟ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕਥਿਤ ਭੂਮਿਕਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਮਿਆਨ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-3, ਜੋ ਖੁਦ ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਵੱਲ ਪਿਸਤੌਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਸੱਜੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ। [ਪੈਰਾ 16,17][784 ਏ-ਐਫ]

2.1 ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਥਾਪਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 34 ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਰ

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 34 ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ, ਠੋਸ ਅਪਰਾਧ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। [ਪੈਰਾ 21,22][785 ਡੀ-ਐੱਫ]

B.N. ਸ੍ਰੀਕੰਤੀਆ ਬਨਾਮ ਸਿੱਦੀਆ ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1958 ਐਸ. ਸੀ. 672: [1959] ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 496; ਭਾਰਵਾਦ ਮੇਪਾ ਡਾਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬੰਬੇ ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1960 ਐਸ. ਸੀ. 289: [1960] 2 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 172; ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ (2005)

9 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 195: [2005] 2 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 450-'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

2.2 ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸਿਰਫ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਬੇਸ਼ਕ, ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਆਮ ਇਰਾਦਾ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਸਾਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਤੀਜਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਸਹਿਮਤੀ ਵੀ ਵਿਕਸਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸੰਗੀਤ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਆਚਰਣ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 23-24,27][785- ਜੀ-ਐੱਚ; 786 ਬੀ-ਸੀ, ਜੀ-ਐੱਚ] ਮਾਨਿਕ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਬਨਾਮ ਅਸਾਮ ਰਾਜ ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 2007 ਐਸ. ਸੀ. 2274: [2007] 7 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 863; ਅਬਦੁਲ ਮੰਨਨ ਬਨਾਮ ਅਸਾਮ ਰਾਜ (2010) 3 ਐੱਸ. ਸੀ. ਸੀ. 381: [2010] 2 ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 1030; ਲੱਲਨ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (2003) 1 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 268: [2002] 4 ਸਪਲਿ. ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 188; ਅਸ਼ੋਕ ਬਾਸ਼ੋ (2010) ਐੱਸ. ਸੀ. ਸੀ. 660 (669) ਬਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਘੋਸ਼ ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1925 ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ 1 ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

3. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਚਕਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਤੋਂ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਸਥਾਪਿਤ ਹਾਲਾਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਮੌਕਾ ਪਾ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੋ ਇੱਕ ਹੈ

ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਜੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਪਿਸਤੌਲ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਬੋਲਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਲ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪੂਰਵ-ਵਿਵਸਥਾ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੰਕੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ। ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਰਮਿਆਨ ਬਹਿਸ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ, ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਨ ਤੋਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 28][787; 788 ਏ-ਬੀ]

4. ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਕੁੱਝ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਂਝਾ, ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤੈਅ ਇਰਾਦਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ।

ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਕਿ ਪਿਸਤੌਲ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 29 30][788 ਬੀ-ਸੀ; ਡੀ-ਈ]

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ

(1959) ਐੱਸ. ਸੀ. ਆਰ. 496 ਪੈਰਾ 22 ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ [1960] 2 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 172 ਪੈਰਾ 22 ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ [2005] 2 ਐਸ. ਸੀ. ਆਰ. 450 ਪੈਰਾ 22 ਉੱਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾਃ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2011 ਵਿੱਚ 238.

ਜਬਲਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 05.11.2008 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1994 ਦਾ 1050.

ਸੌਰਭ ਮਿਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਪੀ. ਵੀ. ਯੋਗੇਸ਼ਵਰਨ, ਵਕੀਲ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਰਾਹੁਲ ਕੌਸ਼ਿਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਭੁਵਨੇਸ਼ਵਰੀ ਪਾਠਕ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ਼ਿਲਪੀ ਸਤਿਆਪ੍ਰਿਆ ਸੱਤਿਆਮ ਅਤੇ ਰਾਹੁਲ ਖੱਤਰੀ, ਵਕੀਲ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇੰਦਰਾ ਬੈਨਰਜੀ, ਜੇ. 1. ਇਹ ਅਪੀਲ ਜਬਲਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ 5 ਨਵੰਬਰ, 2008 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ 1994 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ. 1050 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪੰਨਾ, ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਸੈਸ਼ਨ ਕੇਸ ਨੰ. 13/1993, ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਨਾਲ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ।

2. ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307/34 ਤਹਿਤ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਉਕਤ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਦੇਸੀ ਪਿਸਤੌਲ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 3. ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1992 ਨੂੰ ਲਗਭਗ 11.00 'ਤੇ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਕਤ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੇਸੀ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਉਕਸਾਉਣ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਕਤ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ।

ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ. ਇਸ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਮੱਥੇ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਅੱਖ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੋers' ਤੇ ਪਿਸਤੌਲ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਲੱਗੇ ਅਤੇ ਖੂਨ ਵਗਣ ਲੱਗਾ। ਇਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਅਗਲਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਮੋਹੰਦਰਾ ਚੌਕੀ ਵਿਖੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਸਿਮਰੀਆ ਥਾਣੇ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਕ੍ਰਾਈਮ ਨੰਬਰ 110/1992 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

4. ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਵਿਰੁੱਧ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ 'ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ' ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਰੁੱਧ ਬਣਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ 11 ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।

5. ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਪੰਨਾ ਨੇ 26 ਅਗਸਤ, 1994 ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਰਾਹੀਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307/34 ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਪਾਸ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ Rs.1000/- ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।

6. ਉਪਰੋਕਤ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਉਕਤ ਅਪੀਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1994 ਦੀ ਧਾਰਾ 1050 ਨੂੰ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

7. ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ, ਖਿਲਈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਚਾਚੇ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਖੇਤੀ ਲਈ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਰਮਿਆਨ ਜ਼ਮੀਨੀ ਵਿਵਾਦ ਸਨ।

8. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਗਿਆਰਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਪਹਿਲੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਨੇ ਸਿਰਫ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਕੈਚ ਨਕਸ਼ਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਰਿਕਾਰਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਛੇਵੇਂ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-6) ਨੇ ਸਿਰਫ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਸਾਈਟ ਨਕਸ਼ੇ ਦੀ ਤਿਆਰੀ, ਲੋਹੇ ਦੀ ਛਿੱਲ ਅਤੇ ਕੁਝ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਵੇਖੀ।

ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ, ਯਾਨੀ 5ਵੇਂ, 9ਵੇਂ ਅਤੇ 10ਵੇਂ ਗਵਾਹਾਂ (ਪੀਡਬਲਯੂ-5, ਪੀਡਬਲਯੂ-9, ਪੀਡਬਲਯੂ-10) ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਨੌਵੇਂ ਅਤੇ ਦਸਵੇਂ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਗਵਾਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਬੂਲਨਾਮੇ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਥਿਆਰ ਬਰਾਮਦ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਦੀ ਬਰਾਮਦਗੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ' ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਕੋਈ ਇਕਬਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। 11ਵੇਂ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-11) ਨੇ ਸਿਰਫ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

9. ਮੁੱਢਲੇ ਸਿਹਤ ਕੇਂਦਰ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਸਰਜਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ 8ਵੇਂ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-8), ਮੋਹੰਦਰਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੱਟਾਂ ਇੱਕ ਬੰਦੂਕ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਕਾਰਨ ਲੱਗੀਆਂ ਹਨ। ਕਰਾਸ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਸੱਟ ਤੋਂ ਕੋਈ ਛਿੱਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ।

ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੱਟਾਂ ਪਿਸਤੌਲ ਨਾਲ ਫਾਇਰਿੰਗ ਕਾਰਨ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸੱਟ ਪੱਥਰ ਫਟਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲੱਗੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ, ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੇ ਸਬੂਤ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਦੀ ਸਫਾਈ ਦੌਰਾਨ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ।

10. 7ਵਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹ (ਪੀਡਬਲਯੂ-7) ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਿਮਰੀਆ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307/34 ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਮਲਾ ਨੰਬਰ 110/1992 ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ੰਕਰ ਕਟੇਹਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-4) ਸਬਬੂ ਚੌਰਸੀਆ ਅਤੇ ਭਰਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੇ ਕੱਪੜੇ, ਸਮਾਨ ਆਦਿ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ।

11. ਪੀਡਬਲਯੂ-1, ਪੀਡਬਲਯੂ-2, ਪੀਡਬਲਯੂ-5, ਪੀਡਬਲਯੂ-6, ਪੀਡਬਲਯੂ-7, ਪੀਡਬਲਯੂ-8, ਪੀਡਬਲਯੂ-9, ਪੀਡਬਲਯੂ-10 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-11 ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹ ਨੇ ਤੀਜੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ। (PW-3). ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1992 ਨੂੰ ਲਗਭਗ 11.00 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਖਰੇਜਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਖੇਤੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਵੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ

ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ, ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

12. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਸੱਜੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਨਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। (PW-3). ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ, ਖਿਲਈ ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਚਲਾਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਪਲਿੰਟਰਾਂ ਨਾਲ ਸੱਟ ਲੱਗੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ੰਕਰ ਕਟੇਹਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਪ੍ਰੋਸੀਕਿਊਸ਼ਨ (ਪੀਡਬਲਯੂ-4) ਲਈ ਚੌਥੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਬਬੂ ਚੌਰਸੀਆ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਤੇਲ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਕਟੇਹਾ ਜੋ ਤੇਲ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। 13. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਸ਼ੰਕਰ ਕਟੇਹਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-4) ਸਬਬੂ ਚੌਰਸੀਆ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਕਟੇਹਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਿਲਈ ਬੱਸ ਅੱਡੇ ਵੱਲ ਭੱਜ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜ ਗਿਆ।

14. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤਿੱਖੀ ਬਹਿਸ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। (ਪੀਡਬਲਯੂ-3). ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਨਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ।

15. ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਸਬੂਤ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਗੰਭੀਰ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚਾਚੇ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਨ, ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਆਸ਼ਾ ਰਾਮ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਚਾਚੇ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਨੇ ਖੇਤੀ ਲਈ 'ਬਟਾਈ' 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਚਾਚੇ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ

ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 'ਬਟਾਈ' 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸੁੰਦਰ ਲਾਲ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਬੱਟੂ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 379 ਅਤੇ 447 ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਅਤੇ/ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਕਈ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਸਨ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲੰਬਿਤ ਸਨ।

16. ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਾ ਤਾਂ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉੱਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਉਕਸਾਉਣ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ। ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੀਆਰਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੜਕਾਹਟ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।

17. ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ' ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। (ਪੀਡਬਲਯੂ-3). ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕਥਿਤ ਭੂਮਿਕਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਰਮਿਆਨ ਕੁਝ ਗੰਭੀਰ ਵਿਸੰਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਖੁਦ ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) 'ਤੇ ਪਿਸਤੌਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਸੱਜੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ। 18. ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਸਬੰਧੀ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਝਗੜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਨੂੰ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਨਾ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ।

ਉੱਚੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਹੋਏ ਤਿੱਖੇ ਝਗੜੇ ਨੇ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਅਤੇ ਲਗਭਗ 50/60 ਪਿੰਡ ਵਾਸੀ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਗਏ। ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ, ਖਿਲਈ, ਜੋ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਾਈਕਲ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਪੀਡਬਲਯੂ-3 ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ' ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ

ਉਹ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ।

19. ਪੀਡਬਲਯੂ-5, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਐਲਾਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਰਮਿਆਨ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਆਇਆ ਅਤੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ। ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢੀਆਂ, ਉਸ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਗਈ। ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਈ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ।

20. ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਗੋਲੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਖਮੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਕੇ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

21. ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਥਾਪਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਧਾਰਾ 34 ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਰ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਵੱਖਰੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

22. ਸੈਕਸ਼ਨ 34 ਸਿਰਫ ਸਬੂਤ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ B.N. ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੱਖਰੇ, ਮੂਲ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ. ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1958 ਐਸ. ਸੀ. 672 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਕੰਤੀਆ ਬਨਾਮ ਸਿੱਦੀਆ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ; ਭਾਰਵਾਦ ਮੇਪਾ ਦਾਨਾ ਅਤੇ ਅਨਰ। ਬਨਾਮ ਬੰਬਈ ਰਾਜ ਨੇ ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1960 ਐਸ. ਸੀ. 289 ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ। 'ਹਰਬੰਸ ਕੌਰ' ਅਤੇ 'ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ' ਵਿੱਚ (2005) 9 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 195 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜੱਜ ਅਰਿਜੀਤ ਪਸਾਇਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ; ਧਾਰਾ 34 ਦੀ ਵਿਲੱਖਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਦਾ ਤੱਤ ਹੈ।

23. ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸਿਰਫ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਨਿਕ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਬਨਾਮ ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 2007 ਐਸ. ਸੀ. 2274 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਸਾਮ ਰਾਜ। ਬੇਸ਼ਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਬਦੁਲ ਮਨ੍ਨਾਨ ਬਨਾਮ ਅਸਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ (2010) 3 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 381 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

24. ਧਾਰਾ 34 ਉਦੋਂ ਹੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧੀ ਉਸ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਜ ਲਈ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਮੁੱਖ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁੱਖ ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਬਲਕਿ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਅਪਰਾਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਸਾਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਤੀਜਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਵੀ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿਕਸਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੱਲਨ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (2003) 1 ਐਸ. ਸੀ. ਸੀ. 268 ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਬਾਕੀ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇ।

25. ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਹੀ ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦਰਮਿਆਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰਵ-ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦੋਵੇਂ ਜਾਣੂ ਸਨ। ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਥਿਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਕੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਈ ਸੀ।

26. ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਅੰਤਮ ਅਪਰਾਧਿਕ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ [ਵੇਖੋ ਅਸ਼ੋਕ ਬਾਸ਼ੋ (2010) ਐਸਸੀਸੀ 660 (669)]। ਏ. ਆਈ. ਆਰ. 1925 ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ 1 ਵਿੱਚ ਬਰੇਂਦਰ ਕੁਮਾਰ ਘੋਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, "ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਖੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ"।

27. ਆਮ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸੰਗੀਤ ਸਮਾਰੋਹ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਆਚਰਣ ਤੋਂ, ਜਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

28. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦਰਮਿਆਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਸਾਂਝੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਤੋਂ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ:

(i) ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਰਮਿਆਨ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਝਗੜਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਦਖ਼ਲ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ' ਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਾਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਜੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ।

(ii) ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪੂਰਵ-ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਥਾਪਿਤ ਹਾਲਾਤ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦਾ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਮੌਕਾ ਪਾ ਕੇ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਰੁਕਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵਿੱਚ ਝਗੜਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ।

(iii) ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਜੋ ਇੱਕ ਜ਼ਖਮੀ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਘਰ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਤਾਂ ਖਿਲਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੱਜੀ ਪੈਂਟ ਦੀ ਜੇਬ ਵਿੱਚੋਂ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢ ਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਪਿਸਤੌਲ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਭੜਕਾਹਟ ਦੇ ਖਿਲਈ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ।
(iv) ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਬੋਲਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਲ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੂਰਵ-ਵਿਵਸਥਾ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(v) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ (ਪੀਡਬਲਯੂ-3) ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅੰਤਰ ਹਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ੰਕੇ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਪਰਿਵਾਰਕ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ।

(vi) ਭਾਵੇਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਨੂੰ ਵਿਰੋਧੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ, ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਣਾਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਪੀਡਬਲਯੂ-3 (ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ) ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਨ ਤੋਂ ਮਾਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਗੋਲੀ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

29. ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਕੁੱਝ ਸਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਪਿਸਤੌਲ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਂਝੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਜਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਸਤੌਲ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵੇਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈ ਗਏ।

30. ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਪੀਲ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਸ਼ੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ੀ ਖਿਲਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ' ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਦੇਵਿਕਾ ਗੁਜਰਾਲ ਅਪੀਲ ਮਨਜ਼ੂਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Advocate Shifa Kler